

Hoiame kokku

Kord kutsus tiiger kõik metsaelanikud kokku, et veidi nõu pidada. Muret valmistas metsa tervis ja tulevik. Mina ei näe probleemi,” teatas hunt vana autokummi peal lesides, ühekordsest topsist mahla rüübates ja rebase tagant varastatud marju süües. Mulle jällegi ei jätku toitu,” kurtis rebane ja otsis äsja korjatud marju taga. „Saak on vilets ja vaevaga korjatud marjad kaovad iseenesest.” „Vett on vähe ja aina vähemaks jääb,” laiutas kobras käppasid. „Kui nii edasi läheb, peame ära kolima. Kuhu, pole aimugi ...” „Ja milliseks on muutunud tormid? Viimane suurem tuulepuhang viis meie kodu minema,” ohkas murest murtud sipelgas.

„Ah, mida te tühja muretsete, mina ei näe probleemi, mulle natuke soojem ilm sobib!” naeris hunt, viskas topsi ja marjad põõsasse ning läks randa päikest võtma. Tiiger aga korjas hundi maha visatud topsi üles ja ulatas järelejäänud marjad rebasele. Teda jälgisid kümned murelikud silmapaavid, sest peale hundi mõistsid kõik, et elu nende metsas on pöördunud halvemuse poole.

„Sõbrad, me peame kokku hoidma. Igaüks saab midagi meie looduse ja elutingimuste säilimiseks ära teha.” „Aga ma olen nii väike. Minu panus on imetilluke. See ei aita küll kedagi,” ohkas sipelgas taaskord. „Kuule, sipelgas, mida sa räägid, et sa oled väike. Ükskord ajasid sa ju oma perega kuivast metsast lõkketegijad välja,” meenutas tiiger ja läks sipelgale appi uut pesa ehitama. „See oli küll suur tegu meie metsa heaks.”

Seda kuuldes tahtsid ka teised loomad olla kasulikud ning läksid tiigri ja sipelgale appi. Ainult hunt, kes kuumast päikesest kiirelt väsis, käis muudkui ümber teiste ja targutas: „Mis te aega raiskate ... Tuleb uus torm ja pühib maja taas minema. Hakkame koos hoopis äri tegema ning ehtsat loodust pakendama ja müüma.” Kui enamus ei mõistnud hundi nalju ja palus tal lihtsalt metsast lahkuda, siis tiiger ei kaotanud veel lootust. Isegi sipelgas, kes alguses ei uskunud piisavalt iseendasse, lootis nüüd hundi muutumise peale.

„Hei, hunt, tule ja aita ka,” hõikas tiiger ja sättis männiokka haaval uut sipelgapesa paika. Hunt ei teinud kuulmagi ja luristas uut kõrrega mahla jooki. „Täna ehitame sipelgatele maja. Homme aitame rebasele uusi taimi istutada. Ülehomme võtame eesmärgiks koguda vett, et koprad ei peaks ära kolima. Ja üleülehomme ...” Hunt lõpetas hetkega luristamise ja vaatas küsivalt tiigri poole: „Ja üleülehomme?” „Teeme prügist puhtaks sinu kodu,” lõpetas sipelgas tiigri loetelu ja vaatas imestunud silmapaare enda ümber. „Jah, mul suur suguvõsa. Meie käes on see kahe tunni töö.”

Puhas kodu tundus ahvatlev pakkumine. Aastatega oli sinna kogunenud kõiksugu kraami ja hundil oli juba omajagu ebamugav ning kitsas. Rääkimata halvast lõhnast, mida prügi tekitas ... Ei läinudki kaua aega, kui hunti võis märgata koos teistega sipelgamaja ehitamas. Maja sai valmis ja tugevam kui kunagi varem. „Ise nii pisike, aga suudab lausa mägesid liigutada,” imestas hunt, viskas pehme sambla peale pikali ja pidas plaani mõne loodussõbraliku äri algatamiseks.

„See on alles algus,” sõnas sipelgas. „Peame ka edaspidi meie metsa nimel koos tegutsema, et muudatused tulemusi annaks ja loodus meie ümber säiliks.” Tiiger oli sipelga mõttega kohe päri ning kogu metsarahva arvates võiksid tulevasi tegusid juhtida just tiiger ja sipelgas üheskoos.

„Hea tiim!” tunnustas sipelgas ja kirjutas oma pisikese allkirja tiigri suure kápajälje kõrvale.